

Μόσχας Κύριλλος: Πού οφείλεται η άσκηση άδικης κριτικής

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Μόσχας](#)

Ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Μόσχας και πασών των Ρωσιών κ.κ. Κύριλλος προσευχήθηκε για την ταχεία αποκατάσταση της ειρήνης, και τέλεσε την Προαγιασμένη Θεία Λειτουργία στον Καθεδρικό Ναό του Σωτήρος Χριστού στη Μόσχα, σήμερα.

Της Σβετλάνα Λεβίτσκι

Στο τέλος της Λειτουργίας ο Μακαριώτατος εκφώνησε κήρυγμα, όπου, μεταξύ άλλων, τόνισε ότι η προσευχή είναι ένα τεράστιο έργο, απαιτεί συγκέντρωση της σκέψης, της θέλησης, των συναισθημάτων, και ότι οι εντολές του Θεού δεν είναι απλώς μέρος του πολιτισμού μας αλλά είναι ο νόμος της ζωής μας, που δίνεται όχι

από κράτη, όχι από κυβερνήσεις, όχι από κάποιους σοφούς, αλλά από τον ίδιο τον Θεό.

Παρακάτω μπορείτε να διαβάσετε μερικά αποσπάσματα από το κήρυγμά του:

Στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος!

«Τίποτα δεν είναι τόσο δύσκολο για έναν άνθρωπο όσο το να κρίνει τον εαυτό του», λέει ο Άγιος Βασίλειος ο Μέγας. Εύκολα κρίνουμε τους άλλους, εξ' επιτήδης ή όχι, μερικές φορές ακόμη και χωρίς λόγο, για πλάκα. Κανείς δεν μας αναγκάζει να το κάνουμε αυτό. Καταδικάζουμε τους άλλους σαν να μην έχουμε να κάνουμε τίποτε άλλο.

Αυτή η αμαρτία, την οποία πολλοί δεν θεωρούν καν αμαρτία, έχει εδραιωθεί τόσο πολύ στην «κουλτούρα» μας, που δεν είμαστε πάντα σε θέση να το συνειδητοποιήσουμε τη στιγμή που ασκούμε άδικη κριτική εναντίον του διπλανού μας – συμβαίνει τόσο εύκολα και απλά. Και αν δεις τη ρίζα του προβλήματος, τότε θα καταλάβουμε ότι όλα αυτά οφείλονται στην έλλειψη πνευματικής κουλτούρας. Γιατί η πνευματικότητα είναι επίσης μια κουλτούρα που συνεπάγεται πολύ συγκεκριμένους κανόνες που δεν προέρχονται τόσο από την ανθρώπινη σοφία και ούτε καν από την ανθρώπινη εμπειρία, αλλά από την πνευματική φύση του ίδιου του ατόμου.

Ο Κύριος μας δημιούργησε όλους ίσους. Όχι με την έννοια ότι όλοι έχουμε ίσες ευκαιρίες, αλλά με την έννοια ότι όλοι έχουμε ίση ευθύνη ενώπιον του Θεού για την εκπλήρωση ή την αποτυχία εκπλήρωσης των εντολών Του. Όλοι οι άνθρωποι, ανεξάρτητα από τη θέση τους, θα κριθούν.

Όλοι γνωρίζουμε αυτές τις Θείες εντολές. Ο νόμος του Θεού ισχύει για όλους: για εκείνους που έχουν την εξουσία, συμπεριλαμβανομένων αυτών που έχουν μεγάλη δύναμη, για τους απλούς ανθρώπους, ακόμη και για τους πολύ αδύναμους, ανήμπορους, για τους πολύ νέους. Μπορεί μόνο τα βρέφη να απαλλάσσονται από την ευθύνη για την τήρηση αυτού του νόμου, αλλά, έχοντας μπει στην εφηβεία, όλοι είναι ήδη υπεύθυνοι.

Με άλλα λόγια, οι εντολές του Θεού δεν είναι απλώς μέρος του πολιτισμού, δεν είναι κάποιο είδος ιστορικού φαινομένου, αλλά είναι ο νόμος της ζωής μας, που δίνεται όχι από κράτη, όχι από κυβερνήσεις, όχι από κάποιους σοφούς, αλλά από

τον ίδιο τον Θεό.

Και εδώ είναι ένα από τα καθήκοντα που έχουμε μπροστά μας, όταν μπήκαμε στο δρόμο της Αγίας Μεγάλης Τεσσαρακοστής: Να σκεφτούμε: πώς εκπληρώνουμε το νόμο του Θεού; Αναλύστε τη μέρα σας από το πρωί μέχρι το βράδυ. Κοιτάξτε αμερόληπτα τον εαυτό σας και αναρωτηθείτε: Έζησα σύμφωνα με τις εντολές του Θεού ή όχι; Και αν όχι, γιατί όχι; Γιατί καταδίκασα ένα άτομο - χωρίς λόγο; Γιατί ευχήθηκα σε κάποιον κάτι κακό; Γιατί ζήλεψες; Γιατί δεν απευθύνθηκα σε κάποιον που χρειαζόταν τη βοήθειά μου; Ήταν τεμπελιά, ή δεν πρόσεξα αυτό το άτομο, ή ήταν τόσο απασχολημένο που δεν έβλεπα τίποτα τριγύρω εκτός από τον εαυτό μου;

Όλα αυτά τα απλά ερωτήματα ζωής, στα οποία οι περισσότεροι άνθρωποι δεν δίνουν καμία σημασία, είναι στην πραγματικότητα τα πιο σημαντικά υπό την έννοια της αιώνιας ζωής. Γιατί ο Κύριος δεν θα μας ρωτήσει για την επαγγελματική μας επιτυχία. Δεν θα μας ρωτήσει από ποια σχολή τελειώσαμε και τι πτυχίο έχουμε. Δεν θα ρωτήσει αν έγινες υπουργός ή τεχνίτης. Θα μας ρωτήσει μόνο για το πώς εκπληρώσαμε το νόμο Του, με τον οποίο είμαστε υποχρεωμένοι να ζούμε. Η Αγία Μεγάλη Σαρακοστή μας δίνει την ευκαιρία να τα σκεφτούμε όλα αυτά.

Είναι αξιοσημείωτο ότι η Εκκλησία μας προσφέρει πολλές λειτουργίες κατά τη διάρκεια της Σαρακοστής. Φυσικά, ένας άνθρωπος δεν μπορεί να προσεύχεται όλη την ώρα για σχεδόν τρεις ώρες, γιατί η προσευχή είναι ένα τεράστιο έργο, είναι η συγκέντρωση της σκέψης, της θέλησης, των συναισθημάτων. Η προσευχή απαιτεί στιγμές, όχι ώρες. Και γιατί στεκόμαστε με τις ώρες στο ναό; Διότι έτσι, ακούγοντας προσευχές, διαβάζοντας τις Αγίες Γραφές, μπορούμε να συσχετίσουμε όλα αυτά τα πνευματικά νοήματα που λαμβάνουμε στο ναό με τη ζωή μας και, πρώτα απ' όλα, να σκεφτούμε τον εαυτό μας.

Συμβαίνει ένα άτομο να μετανόησε για την αμαρτία του ενώπιον του ιερέα, να έλαβε την άφεση της αμαρτίας και να νιώθει τύψεις. Συμβαίνει να διατηρεί τη μνήμη της αμαρτίας, τη θλίψη για το διαπραττόμενο παράπτωμα. Μετανοήστε ενώπιον του Θεού για αυτό που σκοτεινιάζει τη συνείδησή σας, διότι η απελευθέρωση από την αμαρτία δεν είναι πράξη που γίνεται εφάπαξ. Φυσικά, κατά την εξομολόγηση για λογαριασμό της Εκκλησίας, ο ιερέας συγχωρεί αμαρτίες.

Η Μεγάλη Σαρακοστή μας δίνει επίσης την ευκαιρία να σκεφτούμε όλα όσα σχετίζονται άμεσα με τη σωτηρία μας. Ό,τι βαραίνει την ψυχή μας πρέπει να περιλαμβάνεται στον κανόνα της προσευχής μας - στο μέρος όπου ομολογούμε τις αμαρτίες μας. Και, φυσικά, όταν φτάσουμε στην εξομολόγηση, ειδικά τις ημέρες της Αγίας Σαρακοστής, θα προσπαθήσουμε να κάνουμε τα πάντα για να μην είναι

τυπική η εξομολόγηση. Ωστε, απομακρυσμένοι από το σταυρό και το Ευαγγέλιο που βρίσκεται στο αναλόγιο, νιώθουμε πραγματικά μέσα στην καρδιά μας ότι έχουμε συγχωρεθεί από τον Κύριο. Και αυτό συμβαίνει όταν η μετάνοια είναι πραγματική, βαθιά, ειλικρινής.

Είθε ο Κύριος να μας βοηθήσει όλους τις άγιες μέρες της Σαρακοστής, να μην χάσουμε αυτή την υπέροχη στιγμή, αυτή την πνευματική άνοιξη, να αξιοποιήσουμε στο έπακρο τις ημέρες της Μεγάλης Σαρακοστής για να επιτύχουμε πραγματικά αλλαγές στην εσωτερική πνευματική μας ζωή, να νιώσουμε την παρουσία της χάρις του Θεού.

Και με αυτή την ανανέωση της ψυχικής και πνευματικής μας δύναμης να πλησιάσουμε το Άγιο Δισκοπότηρο, με αυτή την ανανέωση της πνευματικής μας δύναμης αξίζει να συναντήσουμε την Ανάσταση του Χριστού. Ας προσέχουμε τον εαυτό μας, την πνευματική μας ζωή, τα πνευματικά μας προβλήματα. Ας περάσουμε τις ημέρες των Αγίων Τεσσαράκοντα, ειδικά όταν στεκόμαστε στο ναό,

α απ'όλα,
υχής μας.

